

råder at gribe ind og regulere ved kvalificeret flertal. Det gælder følgende områder:

- grænseværdier for luft-, jord- og vandforurening,
- artbeskyttelsesregler og lignende,
- affaldsplanlægning,
- forvaltning af vandressourcer.

Af Unions-Traktaten fremgår det altså, at EF's indsats på miljøområdet vil ændres væsentligt, da samtlige beslutninger skal være afstemt til miljøforhold. EF's indsats på miljøområdet skal bestå af de samme formål, som hidtil har været indeholdt i Rom-Traktaten, samt et ekstra og nyt formål.

Nuværende formål:

- at bevare, beskytte og forbedre kvaliteten af miljøet,
- at bidrage til beskyttelse af menneskers sundhed,
- at sikre, at naturens ressourcer udnyttes forsigtigt og fornuftigt.

Disse formål er de samme, som gælder i dag. Dertil kommer et nyt formål:

- at fremme internationalt samarbejde og internationale/grænseoverskridende løsninger af miljøproblemer.

Også principperne i Unions-Traktaten på miljøområdet bygger på de samme principper, som allerede gælder i dag, hvilket vil sige forebyggende indgreb, om udbedring af miljøskader og om, at forureneren betaler. Miljøbeskyttelse indgår i EF's politik på andre områder.

Miljøregler vil også efter en eventuel vedtagelse af Unions-Traktaten kunne indføres som minimumsregler.

De nye miljøregler vil ikke begrænse medlemsstaternes kompetence til at forhandle i internationale organer og til at indgå internationale aftaler.

Når man sammenligner udformningen af traktatteksten med de ønsker, regeringen havde nedfældet i sit memorandum, fremgår det altså, at regeringen fik to af sine krav igennem, nemlig:

- at miljøpolitikken skal vedtages med kvalificeret flertal,
- at miljøforanstaltninger stadig skal kunne indføres som minimumsregler på det nationale plan,
- at løsningen af såkaldte "fundamentale" miljøproblemer ikke skal vige for andre hensyn.

Derimod fik regeringen ikke de to andre krav igennem. Således blev det ikke vedtaget i Traktaten:

- at målsætningen for EF's miljøpolitik skulle sikre en miljømæssigt bæredygtig udvikling.

Man kan altså sige, at indholdet af traktatteksten blev omtrent så socialistisk, som regeringen ønskede. Gennem bestemmelsen om, at en række miljøanliggender ikke længere skal vedtages enstemmigt, men gennem kvalificeret flertal, er der givet mulighed for på længere sigt at gennemføre en socialistisk politik. Det vil også klart fremgå af det sidste punkt.

4. Hvilken miljøpolitik bliver der mulighed for EF at føre, hvis Kommissionens nye miljøhandlingsprogram vedtages?

Det vil være rigtigt at betegne EF's 5. miljøhandlingsprogram, som en bulldozer, der skal tromle den sidste rest af en åben og fri økonomi ned.

Det hedder sig i EF's 5. miljøhandlingsprogram, at bæredygtigheden af den politik, der føres på områder som industri, energi, transport, landbrug og regionaludvikling skal underordnes miljøforhold.

Man kan altså sige (som undskyldning), at alle betydningsfulde sektorer skal underlægges bureaukratisk og politisk kontrol med miljøet, hvilket i princippet er det samme som at gennemføre en omfattende socialisering.

Handlingsprogrammet lægger op til, at en række fundamentale områder i økonomien skal rationaliseres. Således skal f.eks. produktion og forbrug af energi rationaliseres; samfundets forbrugs- og adfærdsmønstre skal ændres.

Programmet er udformet i sådanne vendinger, at det er muligt senere at stramme tiltagene op.

Miljøhandlingsprogrammet udvider EF's virkefelt, så EF ikke længere kun skal gøre sin indflydelse gældende i EF-medlemslandene, men over hele verden. (Pkt. 10 i handlingsprogrammet).

Kommissionen skal i miljøets hellige navn til at føre politiske kampagner. Og med miljøet som undskyldning tager Kommissionen nu det første skridt til at blande sig i de enkelte landes undervisningspolitik. Således skriver Kommissionen følgende i det 4. miljøhandlingsprogram: "Kommissionen vil på sin side forpligte